

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Prvoborac
Knjiga 5

PARTIZANSKA KNJIGA

© Dragana Mokač

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2019.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Dragana Moka

**Pustite im
laganu muziku**

Kikinda, 2019.

Ciciban

Sigurno sanjam. Zašto? Zato što se lik ispred mene nekontrolisano klata i uzvikuje: „Ami jami, ami jami.” Do malopre sam gledao kako njive proleću kraj voza i horizont postaje sve brža i tanja linija umrljana bojom zemlje, iscepana šiljcima krovova. Zavrtelo mi se u glavi. Verovatno sam zaspao. Kad sam otvorio oči, sa mnom je bio još neko. Taj suvonjavi, matori čova iskolačenih očiju glasno se smeje, šara po umrljanom staklu, a iz usta natopljenih pljuvačkom izleću nejasne reči: „Ami jami cvoki dok. Dum jok?” Zvuči kao pitanje. „Dum jok?” Pljesne me rukom po kolenu. Budan sam.

„Jok, jok.” Odmahujem. Ispod kolena nemam ništa. „Dum dum jooook.” Izgleda da mu je žao. Naglo ućuti. Zazvonio mi je telefon. Iz slušalice kao kroz uski i visoki hodnik tamnih zidova protrčava Marijin smeh. „Jako sam navarena i kod frizera sam. Svi ovi fenovi me zaglušuju. Tripujem da sam sama u avionu. Malo se plašim.” „Ali nisi sama.” „Nisam. Ima žena. Neke sede pod haubama. Vanzemaljci oko mog aviona.” „Ja putujem s ludakom.” „Misliš na sebe, je li?” „Ne, mislim na poremećenog

baju preko puta mene koji ponavlja ami jami.” „Ami jami!” uzviknu benavi istog trenutka i potvrdno zaklimata glavom. „Možda će i njega neko da pozove”, kaže ozbiljno. „Ne verujem.” Odnekud se začuje zveket lanaca. Jebote, sto posto je san. Opet isti zveket. Moj saputnik poseže k džepu dronjavih pantalona i izvlači mobilnu krtiju. „Da ne veruješ, telefon mu zvoni kao robija.” „Lažeš! Sranje... Ova vutra je tako dobra da vidim budućnost.” On dotiče zelenu slušalicu i otpevuši: „Zvon, ciciban.” „Marija, moram ovo da čujem. Zvaću te posle.” „Hej! Ne seri da ćeš sad da prekineš!?” Zalupio sam vrata hodnika. „Zvon, ciciban?” izgovara ponovo. Jasno čujem nepoznati ženski glas na spikerfonu: „Zvon ciciban, smetljivac.” Čuknuti pokazuje prstom u mom pravcu, pa od mog kolena k dole, verovatno objašnjavajući kako tu, eto, nema više ničeg. U očima mu se ogleda žaljenje, ali i neka blaga fascinacija. „Dum jok dum jok.” „Jok jebote! Jok. Nema ničeg!” zaurlao sam. Pokušao sam da skočim, zaboravivši da nemam obe noge, zateturao se i survao nazad, crven i zadihan. On smireno govori nekoj svojoj Mariji: „At, karpegi dem, ciciban.” Prekida vezu. Jebeno *ciciban* izgleda znači *zdravo* na jeziku ludaka. Moram to da joj kažem kad je budem pozvao. Zvon ciciban, naduvana proročice. Zašto nisi krenula sa mnom, već si pustila invalida da se vozi sam

noću, bez džidže, bez alkohola? Novopečeni strejt bogalj s ćaknutom spodobom u kupeu.

Sad se odjednom saginje i gleda. Pažljivo posmatra prazninu ispod mog kolena. „Jok.” Pruža ruke. Hvata se za patrljak. I ja mu jebeno, ko zna zbog čega, sve dozvoljavam. Duboko utonuo u prljavo sedište voza, kao da gledam klip na Jutjubu. Opičeni mi pipa osakaćenost i govori: „Ccc, jok, ccc jok.” Prstima prolazi kroz vazduh i ocrtava oblike lista na nozi. Mišićavog lista. Fudbalerskog ili trkačkog. Mišić je tvrd. Zategnut. Prekrivaju ga dlake. Muške dlake, ponegde proređene od nošenja belih sportskih čarapa. Spušta se niže. Titive, ligamenti. Odličan članak. Izdržava svu moju težinu. Pokretljiv, gibak. I onda, stopalo. Ono pravo. Oslonac za primer. Široko, dugo, stabilno, spremno za trk. Pet prstiju poigrava u veselju, kada ih konačno nežno zagolica.

Tu se zaustavi. Pretura po džepovima. Vadi starudiju od sata na lancu, poput zeca iz *Alise*. Vrta glavom levo-desno, mrmlja kao da kasni. Naglo ustaje. Čak i liči na nekog oronulog glodara, tako sed i klempavih ušiju. „Ami jami”, kaže i pruža mi džoint.